

योएलको पुस्तक र लाओदिकीया सातौँ-दिन एडभेन्टिस्ट मण्डली - संख्या तेह्र

Jeff Pippenger

2025-12-18

संख्या तेह्रौँ

हामी हाल 1863 को भविष्यसूचक प्रतीकलाई सम्बोधन गरिरहेका छौं। हामीले आफ्नो ध्यान प्राचीन इसाएलले “विश्राम” विरुद्ध गरेको विद्रोहको प्रतीकको रूपमा बाइबलीय कादेशमा केन्द्रित गर्दै आएका छौं, जसले कादेशमा पराकाष्ठामा पुगेको एक अवधिभरि तिनीहरूको मृत्यु निम्त्यायो; यसरी 1863 मा लेवीय व्यवस्था 26 का “सात समय” अस्वीकार गरिँदा यर्मियाको “पुराना बाटाहरू” को अस्वीकारलाई दृष्टान्तित गरियो।

कादेश र 1863 सँग सम्बन्धित ज्योतिको अन्वेषण गर्दा, हामी कादेशसम्म पुगेका ती दस परीक्षाहरूलाई पहिचान गर्दै आएका छौं। हामीले ती पहिलो तीन परीक्षाहरूलाई मन्नाको परीक्षा भनेर पहिचान गरेका छौं। ती तीन चरणहरूलाई चमत्कारहरू वा परीक्षाहरूका रूपमा प्रतिपादन गर्न सकिन्छ, र दस परीक्षाहरूमध्ये पहिलो भएको सब्बाथको विश्रामले दशौँ परीक्षासँग मेल खान्छ, जसलाई पावलले हिब्रूहरूमा अत्यन्त स्पष्ट रूपमा “विश्राम” भनेर चिनाएका छन्। ती दस परीक्षाहरूमा एक अल्फा विश्राम र एक ओमेगा विश्राम छन्।

भविष्यवाणीका विद्यार्थीले कादेशमा हिब्रूहरूले अस्वीकार गरेको “विश्राम” लाई जसरी परिभाषित गर्न चाहे पनि त्यसले कुनै फरक पार्दैन—किनकि भविष्यवाणीय दृष्टिले प्रत्येक “विश्राम” (line upon line) ले “विश्राम र ताजगी” तर्फ नै संकेत गर्दछ, जुन पछिल्लो वर्षा हो। कादेश पछिल्लो वर्षाको सन्देशको अस्वीकारको, साथै पछिल्लो वर्षाको अनुभवको पनि, एक प्रमुख प्रतीक हो; किनकि कादेशमा एक लाख चवालीस हजारमाथि सम्पन्न हुने छाप लगाइने कार्य सत्यमा “बौद्धिक रूपमा र आत्मिक रूपमा” स्थिर बसालिनु हो।

“परमेश्वरका जनहरूका निधारहरूमा छाप लगाइनेबित्तिकै—यो देख्न सकिने कुनै छाप वा चिन्ह होइन, तर सत्यमा यस्तो स्थिर बसाइ हो, बौद्धिक रूपमा पनि र आत्मिक रूपमा पनि, कि तिनीहरू हल्लिन सक्दैनन्—परमेश्वरका जनहरू छाप लगाइएर हल्लाइको लागि तयार हुनेबित्तिकै, त्यो आउनेछ। वास्तवमा, त्यो त पहिल्यै सुरु भइसकेको छ; परमेश्वरका न्यायहरू अहिले देशमाथि छन्, हामीलाई चेतावनी दिनका लागि, ताकि के आउँदै छ भन्ने हामी जान्न सकौं।” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

“सत्यभित्र” “बौद्धिक रूपमा” स्थापित हुनु भनेको परमेश्वरको वचनको अध्ययनमा पंक्तिमाथि पंक्ति भन्ने विधिमाथि एकमात्र पवित्र ठहरिएको दृष्टिकोणका रूपमा स्वीकार गर्नु हो। यो संकीर्ण दृष्टिकोण सन् 1840 को अगस्टमा सही दृष्टिकोणका रूपमा पुष्टि गरियो, जब “Miller र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका अगमवाणी-व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धताबारे बहुसंख्यकहरू विश्वस्त भए, र आगमन आन्दोलनलाई अद्भुत प्रेरणा प्रदान गरियो।” त्यो “अद्भुत प्रेरणा” ले सन् 1840 मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई संसारभर पठाउने पवित्र आत्माको शक्तिको प्रकटीकरणलाई जनाउँछ।

“अद्भुत प्रेरणा” को प्रतिनिधित्व गर्ने कार्यमा सहभागी भएका व्यक्तिहरूलाई पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा ठीक त्यही कार्य गर्न सक्षम बनाइयो। पवित्र आत्माले आफ्नो शक्ति केवल ती व्यक्तिहरूमाझ प्रकट गर्नुभयो, जसले पवित्र कार्यविधि स्वीकार गरेका थिए। पवित्र आत्माले आफ्नो शक्ति केवल तिनीहरूभित्र प्रकट गर्नुभयो, जसले पवित्र कार्यविधि स्वीकार गरेका थिए।

बौद्धिक रूपमा सत्यमा स्थापित हुनु भनेको “लाइनमाथि लाइन” पद्धतिलाई स्वीकार गर्नु हो, र “लाइनमाथि लाइन” पद्धतिलाई गरिएको त्यो “स्वीकार” लाओडिकियाका एक जनाका निम्ति, पवित्र आत्माको व्यक्तित्वमा लाओडिकियाका दूतको प्रवेशका लागि हृदय-द्वार खोलिनुको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। यस पवित्र पद्धतिको स्वीकारले बौद्धिक रूपमा सत्यमा स्थापित भइरहेकाहरूको मनमा पवित्र आत्माको शक्ति ल्याउँछ। त्यस पद्धतिको स्वीकारले त्यस्तो आध्यात्मिकता उत्पन्न गर्छ, जसलाई दिव्यता र मानवताको संयोजनको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। “लाइनमाथि लाइन” भन्ने बाइबलीय पद्धतिको प्रयोग, जब विश्वाससँग मिश्रित हुन्छ, तब त्यसलाई बौद्धिक रूपमा सत्यमा स्थापित हुनु भनेर प्रस्तुत गरिएको छ; र त्यस पद्धतिद्वारा उत्पन्न हुने सत्य (सन्देश) लाई वचन हुनुहुने येशूबाट अलग गर्न सकिँदैन। उहाँको वचनको सन्देशलाई स्वीकार गर्नु भनेको पवित्र आत्मालाई आफ्नो मनमा स्वीकार गर्नु हो। यसरी, बौद्धिक रूपमा सत्यमा स्थापित हुनुले परमेश्वरको स्वीकृतिको छाप प्राप्त गर्ने आध्यात्मिक अनुभव उत्पन्न गर्छ।

कादेश प्राचीन इसाएलका लागि अन्तिम परीक्षा थियो। योएलको पुस्तकमा दाखमद्य पिउनेहरूका दुई वर्गहरू एक-अर्काबाट अलग र पृथक् गरिएका छन्, र तिनीहरूबीचको भेद योएलले “नयाँ दाखमद्य” भनेर चिनाएको पछिल्लो वर्षाको सन्देशलाई अस्वीकार वा स्वीकार गरेको आधारमा निर्धारण गरिएको छ; यो “नयाँ दाखमद्य” अर्को वर्गले उपभोग गरिरहेको किण्वित दाखमद्यको विपरीतमा छ। योएलको “नयाँ दाखमद्य” नै हिब्रू तीन र चारमा पावलको “विश्राम” हो। यही त्यही कुरा पनि हो, जसलाई यशैयाका “एफ्राइमका मतवालाहरू” “सुन्न” इन्कार गर्छन्—“जसलाई उनले भने, ‘थाकेकालाई विश्राम दिन सकिने विश्राम यही हो; र ताजगी यही हो’: तैपनि तिनीहरूले सुन्न मानेनन्। तर परमप्रभुको वचन तिनीहरूका लागि आज्ञामाथि आज्ञा, आज्ञामाथि आज्ञा; पंक्तिमाथि पंक्ति, पंक्तिमाथि पंक्ति; यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति भयो; ताकि तिनीहरू जाऊन्, र पछिल्लिर लडून्, र टुक्राटुक्रा पारिऊन्, र पासोमा परून्, र समातिऊन्।”

हामीले पहिचान गरेका छौं कि हारूनको सुनौलो बाछाको विद्रोहले कादेशमा समापन हुने दस परीक्षामध्ये ‘दुई’ वटा परीक्षालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यस परीक्षाको दुई परीक्षामा विभाजन हुनु उत्तर वर्षाको परीक्षाकालसँग मेल खान्छ, जसलाई “पशुको मूर्तिको परीक्षा” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र यही त्यो परीक्षा हो जसले परमेश्वरका जनहरूको गन्तव्य निर्धारण गर्दछ। प्रकाश १३ ले ‘विद्रोह’ लाई पहिचान गर्दछ, किनकि ‘तेह’ सङ्ख्याले विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

अध्यायको आरम्भ पापीय समुद्री पशुद्वारा हुन्छ, जो पृथ्वीमाथिको विद्रोहको प्रमुख प्रतीक हो, किनकि दानिएलले त्यसलाई परमप्रधानको विरुद्धमा ठूला-ठूला वचन बोल्ने शक्ति भनेर पहिचान गर्छन्। त्यस विद्रोहपश्चात् पृथ्वीको पशु, अर्थात् संयुक्त राज्य अमेरिकाको विद्रोह आउँछ, जसले त्यसपछि समस्त संसारलाई विद्रोहको आफ्नो उदाहरण पछ्याउन बाध्य पार्छ। अध्यायमा तेस्रो विद्रोहको ढाँचा तीन विद्रोहहरूमध्ये पहिलो विद्रोहमा पाइन्छ, जसलाई समुद्री पशुका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र जो भ्याटिकनको प्रतीक हो। पद एघारमा संयुक्त राज्य अमेरिकाले अजिङ्गरङ्गै बोल्दछ र यसरी पशुको एउटा प्रतिमा—भ्याटिकनको प्रतिमा—निर्माण गर्दछ। पद बाह्रदेखि अगाडि संयुक्त राज्य अमेरिकाले संसारलाई पनि त्यही गर्न बाध्य पार्छ। हारूनको विद्रोह द्विविध छ, जसले संयुक्त राज्य अमेरिकाको विद्रोहलाई र त्यसपछि, जब भ्याटिकनको विश्वव्यापी प्रतिमा लागू गरिन्छ, समस्त संसारको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

हारूनको विद्रोहले दुवै अवधिलाई चिनाउँछ—पहिलो, मोशा त्यहाँ नभएको बेला प्रकट भएको मूर्तिपूजा; त्यसपछि, मोशा त्यहाँ भएकै बेला भएको मूर्तिपूजा। मोशाले व्यवस्था ग्रहण गरिरहेका थिए, त्यसैले विद्रोहको विभाजन-बिन्दुका रूपमा तिनले परमेश्वरको व्यवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। हारूनले बनाएको बाछा-जनावरको सुनौलो मूर्तिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको परीक्षा १८६३ सालको परीक्षा हो।

यो आइतबारको व्यवस्थाको परीक्षा हो, जसले जीवन र मृत्युबीचको विभाजनरेखालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यो प्रतिज्ञा गरिएको देश वा उजाडस्थानमा मृत्युबीचको विभाजनरेखा हो; यो पशुको छाप वा परमेश्वरको छापबीचको

विभाजनरेखा हो; यो लाओडिसियाली शेब्नाको भाग्य वा फिलाडेल्फियाली एलियाकीमको भाग्यबीचको विभाजनरेखा हो। मन्नाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका पहिलो तीन परीक्षाहरूले सबाथ वा आइतबारसम्बन्धी विवादलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछन्, जसरी दशौँ परीक्षाले पनि जनाउँछ। हारूनको सुनको बाछोसम्बन्धी विद्रोहमा देखिने विभाजनरेखाले पाँचौँ र छैटौँ दुवै परीक्षाहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ—र त्यो नै आइतबारको व्यवस्था हो।

चौथो परीक्षा मस्साहको पानी हो, जसको अर्थ 'परीक्षण' हो, र 'मेरिबा'को अर्थ "यहोवाको ध्वज" हो; यो प्रस्थान 17:1-7 मा अवस्थित छ, जहाँ यसलाई प्रत्यक्ष रूपमा "प्रभुको परीक्षा गर्नु" भनेर पहिचान गरिएको छ।

इसाएलका सन्तानहरूको सारा मण्डली परमप्रभुको आज्ञानुसार आफ्ना-आफ्ना यात्राहरू गर्दै सीनको मरुभूमिबाट प्रस्थान गरी रफिदीममा आएर छाउनी हाले; तर त्यहाँ मानिसहरूले पिउनलाई पानी थिएन। त्यसकारण मानिसहरूले मोशासित झगडा गरे र भने, "हामीलाई पिउन पानी देऊ।" तब मोशाले तिनीहरूलाई भने, "तिमीहरू मसँग किन झगडा गर्छौ? तिमीहरू परमप्रभुको परीक्षा किन गर्छौ?" त्यहाँ मानिसहरू पानीका लागि तिर्खाए; अनि मानिसहरूले मोशाविरुद्ध गनगन गर्दै भने, "हामीलाई, हाम्रा सन्तानहरूलाई, र हाम्रा गाईवस्तुलाई तिर्खाले मार्नका लागि तिमीले हामीलाई मिश्रदेशबाट किन बाहिर ल्यायौ?"

तब मोशाले परमप्रभुलाई पुकारेर भने, "म यस प्रजासँग के गरूँ? तिनीहरू त मलाई ढुंगाले हिकार गर्न प्रायः तयार भइसकेका छन्।"

अनि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, "जनताका अघि बढ, र इसाएलका एल्डरहरूमध्ये केहीलाई साथमा लिएर जा; अनि तिमीले जुन लौरोले नदीलाई प्रहार गरेका थियौ, त्यो आफ्नै हातमा लिएर जा। हेर, म त्यहाँ होरेबको चट्टानमाथि तिमी सामु उभिनेछु; अनि तिमीले त्यस चट्टानलाई प्रहार गर्नेछौ, र त्यसबाट पानी निस्कनेछ, ताकि जनताले पिउन सकून्।" अनि मोशाले इसाएलका एल्डरहरूको दृष्टिमा त्यसै गरे।

र उनले त्यस ठाउँको नाउँ मस्सा र मेरिबा राखे, किनभने इसाएलका सन्तानहरूको झगडाका कारण, र किनभने तिनीहरूले, "परमप्रभु हाम्रो बीचमा हुनुहुन्छ कि हुनुहुन्न?" भन्दै परमप्रभुको परीक्षा लिए। प्रस्थान 17:1-7.

"मस्साह" द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको परीक्षा, र "मेरीबाह" द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको चिन्ह, एक भविष्यवाणीसम्बन्धी अल्फा हुन्, जसले आफ्नो भविष्यवाणीसम्बन्धी ओमेगासँग त्यतिखेर भेट गर्छन् जब मोशाले उही चट्टानलाई दोस्रो पटक प्रहार गर्छन्। यसको अर्थ, दश उत्तेजनाहरूमध्ये चौथो कादेशमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि दोस्रो कादेश त्यही स्थान हो जहाँ मोशाले विद्रोहमा चट्टान प्रहार गर्छन्। यसले देखाउँछ कि कादेश, प्रतीकको रूपमा, पानीको त्यो परीक्षा समेट्छ जसले एउटा चिन्ह उत्पन्न गर्छ।

ध्वज उठाउने पानीको परीक्षा पछिल्लो वर्षाको सन्देशको परीक्षा हो। 1863 त्यो स्थान थियो जहाँ ध्वज उठाइनु पर्ने थियो, तर हाय; 1863 केवल पहिलो कादेश मात्र थियो, र दोस्रो कादेश छिट्टै आउने आइतवार-व्यवस्थाको समयमा हुन्छ। मस्सा र मेरिबाहले आइतवार-व्यवस्था हुनुभन्दा ठीक अघि, जब एक लाख चवालीस हजार ध्वजका रूपमा उठाइनेछन्, तिनका लागि अन्तिम परीक्षालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। ख्रीष्टको मृत्युको व्यवस्था रोमको अधिकारले, वा यहूदीहरूको अधिकारले मिलाएको थिएन। त्यो अधिकार क्रूसभन्दा धेरै युग अघि स्वर्गीय सभामा स्वीकृत भइसकेको थियो। मोशाले आफ्नो लठ्ठी प्रयोग गरे, त्यो लठ्ठी जसलाई परमेश्वरले स्वयं अभिषिक्त गर्नुभएको थियो, चट्टानलाई प्रहार गर्न— तर केवल एक पटक मात्र। प्रेरणानुसार त्यो चट्टान 1840 देखि 1844 सम्मका सन्देशहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जो प्राचीन आधारभूत सत्यहरू हुन्, र जसले धर्मीहरूको मार्गलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। मस्साद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको परीक्षामा, उद्धार गर्ने पानी त्यही पानी हो, जो पुराना मार्गहरूको चट्टानबाट निस्कन्छ। त्यो पानीले परीक्षा लिन्छ र दुई वर्ग उत्पन्न गर्छ; एउटा पशुको छापका लागि र अर्को परमेश्वरको छापका लागि, जसरी मेरिबाहद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं, ध्वजका रूपमा उठाइएकाहरूमा रहेको परमेश्वरको छापद्वारा देखाइएको छ।

आर्टाक्सरक्सको तेस्रो आज्ञा जारी हुनु अघि नै मन्दिर सम्पन्न भयो; यसले यो स्थापित गर्दछ कि ख्रीष्टले १७९८ देखि १८४४ सम्म ४६ वर्षमा उठाउनुभएको मिल्लेराइट मन्दिर तेस्रो आज्ञाको आगमनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको तेस्रो

स्वर्गदूतभन्दा अघि नै सम्पन्न भएको थियो। एक लाख चवालीस हजार जनालाई आइतबारको व्यवस्था लागू हुनुभन्दा ठीक अघि छाप लगाइन्छ, जहाँ त्यसपछि तिनीहरूलाई प्राचीन दिनहरूमा झैँ पेन्टेकोस्टका प्रथम फलहरूको ध्वजस्वरूप भेटीका रूपमा उच्च पारिन्छ। मस्सा र मेरिबाहले पहिलो र तेस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासमा मध्यरातको पुकारको सन्देशद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पानीको परीक्षालाई चिन्हित गर्छन्।

दिव्यता र मानवताको संयोजन गर्ने कार्यलाई दुई मन्दिरहरूको संयोजनको रूपमा पनि चित्रित गरिएको छ। यसलाई विवाहको रूपमा पनि चित्रित गरिएको छ, जहाँ एक पुरुष र एक स्त्री, अथवा एक स्त्री-मन्दिर र एक पुरुष-मन्दिर, एकसाथ जोडिएर एउटै देह बन्छन्। स्त्रीष्टले मिलेराइट मन्दिरलाई यस उद्देश्यका लागि खडा गर्नुभयो कि उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो स्वर्गीय मन्दिरभित्र लैजान सकून्, जहाँ तिनीहरूले “विश्राम” पाउनेथे, जुन 1844 को इतिहासमा सातौँ-दिनको सब्बाथद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो।

जब चौथो परीक्षाको रूपमा मास्सा र मरीबाहसम्बन्धी यो बुझाइलाई त्यस्तो प्रारम्भिक परीक्षाको बीचमा लागू गरिन्छ, जसले आफैँमा तीन परीक्षाहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछ, र जसको पछि पाँचौँ र छैटौँ परीक्षाहरूको रूपमा आइतबारको व्यवस्था आउँछ—तब तपाईंले देख्न सक्नुहुन्छ, तर केवल यदि तपाईं देख्न इच्छुक हुनुहुन्छ भने, कि मन्नाको त्रिविध परीक्षा पहिलो परीक्षा हो, र त्यसपछि एउटा यस्तो परीक्षा आउँछ, जो हारूनको सुनौलो बाछोसम्बन्धी तेस्रो द्विविध परीक्षाअघि अघि बढ्छ। मास्सा र मरीबाहलाई सँगसँगै प्रस्तुत गरिएको छ, किनकि भविष्यवाणीसम्बन्धी “दोहोराइ” केवल दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमै अवस्थित छ। मन्नाका पहिलो तीन परीक्षाहरू पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश हुन्। मास्सा र मरीबाहको परीक्षा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो, र हारूनको विद्रोह तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो।

पाँचौँ परीक्षा हारूनको सुनको बाछोको परीक्षा हो, जुन मूर्तिपूजाको एक प्रकट अभिव्यक्तिबाट आरम्भ हुन्छ, जब विद्रोहीहरूले आफ्ना उघाडा विद्रोह परमेश्वरबाट लुकेएको छ भनी ठाने।

जब मानिसहरूले मोशा पर्वतबाट ओर्लन ढिलो गरे भन्ने देखे, तब मानिसहरू हारूनकहाँ एकसाथ भेला भए, र उसलाई भने, उठ, हामीलाई देवताहरू बनाइदेऊ, जो हाम्रो अगाडि-अगाडि जाऊन्; किनकि हामीलाई मिश्रदेशबाट बाहिर ल्याउने यो मोशाको के भयो, हामी जान्दैनौं। तब हारूनले तिनीहरूलाई भन्यो, आफ्ना पत्नीहरूका, आफ्ना छोराहरूका, र आफ्ना छोरीहरूका कानमा भएका सुनका कुण्डलहरू निकाल, र मलाई ल्याइदेऊ। तब सबै मानिसहरूले आफ्ना कानमा भएका सुनका कुण्डलहरू निकाले, र हारूनकहाँ ल्याए। अनि उसले तिनीहरूको हातबाट ती लिएर कुँदने औजारले त्यसलाई आकार दियो, र एउटा ढालिएको बाछो बनायो; अनि तिनीहरूले भने, हे इस्राएल, मिश्रदेशबाट तिमीलाई बाहिर ल्याउने तिम्रा देवताहरू यही हुन्। जब हारूनले यो देख्यो, तब उसले त्यसको सामुन्ने एउटा वेदी बनायो; अनि हारूनले घोषणा गर्दै भन्यो, भोलि परमप्रभुको निम्ति एउटा पर्व हुनेछ।

अनि भोलिपल्ट तिनीहरू बिहानै उठे, र होमबलिहरू चढाए, अनि मेलबलिहरू ल्याए; र मानिसहरू खान र पिउन बसिरहेका थिए, अनि खेलवाड गर्न उठे। प्रस्थान 32:1-6.

छैटौँ परीक्षा सुनको बाछोसम्बन्धी विद्रोहको दोस्रो भाग हो, जब मोशाले दस आज्ञा ग्रहण गरेर फर्कन्छन्। मोशाले सोध्छन्, “कुनचाहिँ प्रभुको पक्षमा छ?” बहुसङ्ख्यक निष्क्रिय रहे वा मूर्तिपूजकहरूसँगै उभिए, यसरी मध्यस्थको उपस्थितिमै त्यही विद्रोहलाई प्रकट रूपमा देखाए।

पाँचौँ र छैटौँ परीक्षाहरूले स्पष्ट रूपमा आइतबारको व्यवस्थालाई प्रतिरूपित गर्छन् र त्यससँग मेल खान्छन्। कर्मेल पर्वतमा एलियाले मोशाले जस्तै मिल्दोजुल्दो प्रश्न सोध्छन्। “आजै तिमीहरूले कसको सेवा गर्ने हो, छान,” भन्ने वाक्यले आइतबारको व्यवस्थाको परीक्षातर्फ संकेत गर्छ। पशुको मूर्तिको परीक्षाको प्रतीकवादले आइतबारको व्यवस्थातर्फ संकेत गर्छ। हारूनको कथामा लेवीहरूको विभाजन र यारोबामका दुई सुनका बाछाहरूको कथामा बाह गोत्रहरूको विभाजनले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा बुद्धिमान् र मूर्खहरूको विभाजनलाई पहिचान गराउँछ। सिस्टर ह्याइटको गवाहीअनुसार लाओडिसियालीहरू नै मूर्ख कुमारिकाहरू हुन्, र त्यसैले आइतबारको व्यवस्थामा कुमारिकाहरूको विभाजन लाओडिसियालीहरू र फिलाडेल्फियालीहरूको विभाजन हो। पाँचौँ र छैटौँ परीक्षाहरू, जो

एउटै द्विगुणित परीक्षा हुन्, आइतबारको व्यवस्थासँग मेल खान्छन्, जसको अर्थ तिनीहरू 1863 र कादेशसँग पनि मेल खान्छन्।

प्रस्थानका बत्तीसौं र तेत्तीसौं अध्यायहरू ठीक त्यही एउटै दिन, केवल केही घण्टाको अन्तरालमा, पूरा हुन्छन्, र त्यो दिनले १८६३ र कादेशको प्रतीकात्मक संकेत गर्दछ। तेत्तीसौं अध्यायमा मोशाले परमेश्वरको महिमा देख्न अनुरोध गर्छन्। त्यसकारण, हामी पाँचौं र छैटौं उत्तेजनाहरूमा मोशालाई एक लाख चवालीस हजारमा रूपान्तरित हुँदै गरेको देख्छौं। त्यही मोशा कादेशमा दोस्रो पटक चट्टानमा प्रहार गर्दै पनि उपस्थित छन्, यसरी तिनीहरूले त्यस्तो वर्गको प्रतिनिधित्व गर्छन् जो त्यस चट्टानद्वारा कुचिन्छ, जसमा तिनीहरूले आफैं पर्न इन्कार गरेका थिए। त्यो चट्टान एक सन्देश हो, र यसकारण कादेशमा मोशाका दुई प्रतीकहरू छन्—एकले परमेश्वरको महिमा प्रकट गर्ने, र अर्कोले चट्टानलाई अस्वीकार गर्ने।

“सियोनका पर्खालहरूमा परमेश्वरका पहेरेदारको रूपमा उभिनेहरू त्यस्ता मानिसहरू होऊन्, जो जनताभन्दा अघि नै खतराहरू देख्न सकून्,—त्यस्ता मानिसहरू, जसले सत्य र त्रुटि, धार्मिकता र अधार्मिकताको बीचमा भेद गर्न सकून्।”

“चेतावनी आइपुगेको छ: 1842, 1843, र 1844 मा सन्देश आएदेखि नै हामीले निर्माण गर्दै आएको विश्वासको आधारलाई विचलित पार्ने कुनै पनि कुरा भित्रिन दिनु हुँदैन। म यस सन्देशमा थिएँ, र त्यसबेलादेखि आजसम्म परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको ज्योतिप्रति सत्यनिष्ठ भई म संसारको सामु उभिरहेकी छु। हामी आफ्नो खुट्टा त्यस मञ्चबाट हटाउने प्रस्ताव राख्दैनौं, जहाँ दिनप्रतिदिन हामीले प्रभुलाई उत्कट प्रार्थनासहित खोज्दै, ज्योतिको खोजी गर्दै गर्दा, ती राखिएका थिए। के तपाईं सोच्नुहुन्छ कि परमेश्वरले मलाई दिनुभएको ज्योति म त्याग्न सक्छु? त्यो युगयुगको चट्टानझैँ हुनुपर्छ। त्यो दिइएदेखि नै त्यसले मलाई मार्गदर्शन गर्दै आएको छ।” Review and Herald, April 14, 1903.

‘कादेशमा मोशा’ को प्रतीकहरूमध्ये एकमा चट्टानलाई लाठीले प्रहार गरिएको देखिन्छ, र त्यो लाठी अधिकारको प्रतीक हो। पहिलो पटक त्यो परमेश्वरको अधिकार थियो, र दोस्रो पटक त्यो मानिसको अधिकार थियो। दोस्रो कादेशमा मोशाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको वर्गलाई एफ्राइमका मतवालाहरूका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, जसले आफ्नो धर्मशास्त्रीय अधिकार (लाठी) प्रयोग गरी पछिल्ला वर्षाको सन्देशमाथि आक्रमण गर्छन्, जुन 1840 देखि 1844 सम्मका प्राचीन मार्गहरूको सन्देश हो।

१८४०-१८४४ सम्म दिइएका सबै सन्देशहरू अहिले प्रभावशाली रूपमा प्रस्तुत गरिनुपर्छ, किनकि धेरै मानिसहरूले आफ्नो मार्गदर्शन गुमाएका छन्। यी सन्देशहरू सबै मण्डलीहरूका लागि जानुपर्छ।

“ख्रीष्टले भन्नुभयो, ‘धन्य तिमीहरूका आँखा, किनकि तिनले देखेछन्; र तिमीहरूका कान, किनकि तिनले सुन्छन्। किनकि साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, धेरै अगमवक्ताहरू र धर्मी मानिसहरूले तिमीहरूले देखेका कुराहरू देख्न इच्छा गरे, तर देखेनन्; र तिमीहरूले सुनेका कुराहरू सुन्न इच्छा गरे, तर सुनेनन्’ [Matthew 13:16, 17]। धन्य ती आँखाहरू, जसले 1843 र 1844 मा देखिएका ती कुराहरू देखे।”

“सन्देश दिइयो। र सन्देशलाई पुनः दोहोर्‍याउन कुनै ढिलाइ हुनुहुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा हुँदैछन्; अन्तिम कार्य अवश्य सम्पन्न हुनुपर्छ। थोरै समयमा एउटा महान् कार्य सम्पन्न गरिनेछ। परमेश्वरको नियुक्तिअनुसार चाँडै एउटा सन्देश दिइनेछ, जो बढ्दै गएर ठूलो पुकारमा परिणत हुनेछ। तब दानियेल आफ्नो भागमा उभिनेछन्, आफ्नो गवाही दिन।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

मन्नाको पहिलो परीक्षा तीनवटा परीक्षाहरू हुन्। दसवटा परीक्षाहरूको अन्तिम परीक्षा तेस्रो स्वर्गदूतको परीक्षा हो। पहिलो र अन्तिम दुवैले परीक्षाको प्रतीकको रूपमा “विश्राम” लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। पहिलो परीक्षा तीनवटा परीक्षाहरू हुन्, जसले पहिलो स्वर्गदूतलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जसको पछि दोस्रो स्वर्गदूत आउँछ; तर चौथो परीक्षा, जहाँ छाप लगाइने र ध्वजाको रूपमा उच्च पारिने कुरा छ, मास्सा र मरीबाहद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पाँचौं र

छैटौँ परीक्षाहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको तेस्रो स्वर्गदूत, तेस्रो परीक्षा हो, जसले मास्सा र मरीबाहको दोस्रो परीक्षा, र मन्नाको पहिलो परीक्षालाई पछ्यायो।

गन्ती ११:१-३ मा प्रस्तुत तबेराहको उत्तेजना सातौँ परीक्षा हो। “तबेराह,” जसको अर्थ ‘जलिरहेको स्थान’ हो, द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको विश्वासको अग्निमय परीक्षालाई परिचय गराउने पदहरूभन्दा अघि, उजाडस्थान हुँदै परमेश्वरका जनहरूको गतिलाई चिनाउने पदहरू आउँछन्। अध्याय दसमा प्रकट भएको अधैर्यताको विपरीत, ती एक लाख चौवालीस हजार छन्, जसले थुमालाई उहाँ जहाँजहाँ जानुहुन्छ त्यहीँ पछ्याउँछन्। यिनीहरू सन्तहरूको धैर्य राख्नेहरू हुन्, तर प्राचीन इस्राएलले अध्याय दसमा अधैर्यता प्रकट गरिरहेको थियो, जसले अध्याय एघारमा तिनीहरूको अग्निमय सङ्कटतर्फ डोर्‍याउँछ।

अनि तिनीहरू परमप्रभुको पर्वतबाट तीन दिनको यात्रामा प्रस्थान गरे; र परमप्रभुको करारको सन्दूक तिनीहरूका निम्ति विश्राम गर्ने स्थान खोज्न तीन दिनको यात्रामा तिनीहरूका अगाडि गयो। अनि जब तिनीहरू छाउनीबाट निस्के, दिनमा परमप्रभुको बादल तिनीहरूमाथि रह्यो। अनि यस्तो भयो, जब सन्दूक अगाडि बढ्थ्यो, तब मोशाले भने, उठ्नुहोस्, हे परमप्रभु, र तपाईंका शत्रुहरू तितरबितर होऊन्; र तपाईंलाई घृणा गर्नेहरू तपाईंको सामुबाट भागून्। अनि जब त्यो विश्राम गथ्यो, तब उनले भने, फर्कनुहोस्, हे परमप्रभु, इस्राएलका अनेक हजारहरूका बीचमा। गन्ती १०:३३-३६।

अर्को पदले तबेरहको विद्रोहलाई परिचित गराउँछ।

जब मानिसहरूले गुनासो गरे, तब परमप्रभुलाई यो अप्रिय लाग्यो; र परमप्रभुले त्यो सुन्नुभयो; अनि उहाँको क्रोध दन्कियो; र परमप्रभुको आगो तिनीहरूका बीचमा बल्यो, र छाउनीका अत्यन्त बाहिरी भागहरूमा भएका मानिसहरूलाई भस्म पाऱ्यो। तब मानिसहरू मोशाले पुकारा गरे; र जब मोशाले परमप्रभुसँग प्रार्थना गरे, तब त्यो आगो निभ्यो। अनि उनले त्यस ठाउँको नाउँ ताबेरा राखे, किनकि परमप्रभुको आगो तिनीहरूका बीचमा बल्यो। गन्ती ११:१-३।

आगोको प्रकटतापछि आएको उक्साहट मासुको भोजनप्रतिको लालसा थियो, र यही आठौँ परीक्षा हो। यो गन्ती ११:४-३४ मा अवस्थित छ। तबेराहमा भएको गुनासोले भ्रष्ट भएको उच्च स्वभाव, धैर्यको अभाव, र मिश्रका मासुभाँडाहरूका लागि भएको वासनाको विद्रोहले तल्लो स्वभावलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। आगोले मलाकी अध्याय तीनमा करारका दूतद्वारा हुने आगोद्वारा शुद्धीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, किनकि भविष्यवाणीअनुसार तबेराहको अर्थ जल्ने स्थान हो, र परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनमा त्यो जल्ने स्थान मलाकी तीनमा अवस्थित छ, जहाँ आगोले अधीर वर्ग उत्पन्न गर्छ, जो शुद्ध पारिनालाई नियत गरिएको छ, र धीर वर्ग पनि, जो उचालिएको भेटीका रूपमा शुद्ध पारिएका छन्।

तबेराहको उच्च र निम्न स्वभावको द्वैध परीक्षामा मोशाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरू ती एक लाख चौवालीस हजार हुन्, जो सत्यमा बौद्धिक रूपमा र आत्मिक रूपमा पनि स्थिर भएका छन्। बुद्धिले उच्च स्वभावलाई चिन्छ, र आत्मिक रूपमा यसले मानवतासँग दैवीत्वको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। दैवीत्व मानवतासँग केवल त्यतिबेला मात्र संयुक्त हुन सक्छ जब निम्न स्वभाव कूसमा चढाइएको र मृत हुन्छ। सत्यमा बौद्धिक र आत्मिक रूपमा स्थिर हुनु भनेको छाप लगाइने अनुभवलाई प्रतिनिधित्व गर्नु हो। तबेराहका आगोहरूले खीष्टले एक लाख चौवालीस हजारको मन्दिर उठाउने कार्यमा गहुँ र झारको अन्तिम पृथकीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्।

नवौँ परीक्षा गन्ती १२ मा पाइने मिरियम र हारूनको विद्रोह हो। यो उक्साहट कोरह, दाथान र अबीरामको उक्साहट वा १८८८ को मिनियापोलिसको उक्साहटभन्दा असमान थिएन। मुद्दा केवल परमेश्वरको सन्देशको अस्वीकार मात्र थिएन, तर नेतृत्वका लागि परमेश्वरको चयनको अस्वीकार पनि थियो।

सन्देश मात्र होइन, सन्देशवाहकलाई समेत अस्वीकार गर्ने अगुवाहरूको दोषारोपण दशौँ परीक्षाभन्दा अघि आउँछ। अगुवाइले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा ठीक अघि धर्मत्यागीहरूको रूपमा आफूलाई प्रकट गर्छ, र त्यो नै दशौँ परीक्षा

हो। आइतबारको व्यवस्था क्रूससँग समरेखित छ, र क्रूसतर्फ—अर्थात् आइतबारको व्यवस्थातर्फ—जाँदै गर्दा अगुवाइले बारअब्बासलाई, अर्थात् एक झूटा ख्रीष्टलाई, रोज्यो; किनकि “bar” को अर्थ ‘को छोरा’ हो र “abba” को अर्थ ‘पिता’ हो। क्रूस (आइतबारको व्यवस्था) वा कादेशतर्फ नजिकिँदै गर्दा अगुवाइले एक नक्कली ख्रीष्टलाई छनोट गर्दै पूर्ण विकसित धर्मत्याग प्रकट गर्छ, र साथै तिनीहरूले नागरिक अधिकारीहरूलाई प्रत्यक्ष रूपमा यो पनि व्यक्त गर्छन् कि तिनीहरूको राजा कोही छैन, केवल कैसर मात्र छ।

सातौँ, आठौँ र नवौँ परीक्षा छाप लगाइने प्रक्रियालाई चिनाउने हुन्, तर दृष्टान्त चाहिँ मूर्ख कुँवारीहरूको हो। ती परीक्षाहरूमध्ये दशौँचाहिँ कादेशको पहिलो विद्रोह थियो, जसले १८६३ को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। १८४६ देखि हिब्रूहरू व्यवस्थालाई ग्रहण गर्न सिनैमा ल्याइए। दश आज्ञाका दुई पाटीहरू प्राचीन शाब्दिक इसाएलसँग परमेश्वरको वाचागत सम्बन्धको प्रतीक हुन्, र हबक्कुकका दुई पाटीहरू आधुनिक आत्मिक इसाएलको वाचागत सम्बन्धका प्रतीक हुन्। दोस्रो पाटी १८५० मा प्रस्तुत गरियो, र जसरी प्राचीन इसाएलले व्यवस्था पालन गर्ने भाकल गरेको थियो, त्यसरी नै १८५६ सम्ममा अन्तिम परीक्षा ल्याइयो, जसको प्रतिरूप प्रतिज्ञा गरिएको देशमा जासूसहरूको भ्रमणद्वारा देखाइन्छ। १८५६ देखि १८६३ सम्मका सात वर्षमा पुगेको बहुमतको निष्कर्ष यही थियो कि लाओडिसियाको उजाड-स्थान नै तिनीहरू मर्न चाहेको स्थान थियो।

१८४४ देखि १८६३ सम्मको अवधिलाई त्यस अवधिद्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ, जुन लाल समुद्रमा भएको बप्तिस्माद्वारा आरम्भ भई यर्दन नदीमा भएको अर्को बप्तिस्माद्वारा समाप्त हुन्छ, त्यही उही स्थानमा जहाँ पछि यूहन्नाद्वारा बप्तिस्मा लिँदा येशू ख्रीष्ट हुनुभयो। लाल समुद्रमा भएको बप्तिस्माले प्राचीन इसाएलसँगको करारगत सम्बन्धको पहिचान गरायो। त्यो सम्बन्ध एउटा विवाहद्वारा आरम्भ भयो, जसले एकैसाथ दश-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियालाई प्रारम्भ गरायो। त्यसपछि उनीहरूलाई सीनैमा ल्याइयो र उहाँका व्यवस्था पालन गर्ने प्रतिज्ञा गरियो, तर गरेनन्, अनि कादेशको पहिलो विद्रोहमा उनीहरू दशौँ र अन्तिम परीक्षामा असफल भए। चालीस वर्षपछि, कादेशको दोस्रो र अझ ठूलो विद्रोहपश्चात्, उनीहरू यर्दन नदीमा बप्तिस्मा लिएर प्रतिज्ञात देशमा प्रवेश गरे।

बप्तिस्माका सबै मार्गचिह्नहरू करारसँग आपसमा गाँसिएका छन्। ओमेगा र दोस्रो कादेशको इतिहास, पहिलो र अल्फा कादेशको इतिहाससँग समरेखित हुन्छ। मोशेको ओमेगा विद्रोह, कादेशको अल्फा विद्रोहमा एउटा सम्पूर्ण राष्ट्रको विद्रोहभन्दा धेरै ठूलो थियो। ओमेगा सधैं ठूलो हुन्छ। यी दुवै विद्रोहहरू मिलेर यशैयाका शिक्षित र अशिक्षितहरूको त्यस विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले पछिल्लो वर्षाको सन्देशको विश्राममा प्रवेश गर्न अस्वीकार गर्छन्।

तीन बप्तिस्माहरू (लाल समुद्र, यर्दन नदी र यर्दन नदी), पहिलो मोशाको र अन्तिम ख्रीष्टको; यसरी मोशा अल्फा हुन् र ख्रीष्ट ओमेगा। हिब्रू वर्णमालाको पहिलो र बाइसौँ अक्षरको बीचमा रहेको अक्षर, अर्थात् तेह्रौँ अक्षर, जब पहिलो अक्षरसँग जोडिएर त्यसपछि अन्तिम र बाइसौँ अक्षरसँग संलग्न हुन्छ, तब हिब्रू शब्द “सत्य” बन्छ। मध्यको बप्तिस्मा यर्दन नदी र कादेश थियो। लाल समुद्रको पहिलो बप्तिस्मापछि यर्दनको बप्तिस्मा आउनुपर्ने थियो। तर यर्दनको पहिलो बप्तिस्मा चालीस वर्षसम्म स्थगित गरियो, कादेशको दोस्रो भ्रमण र यर्दनको वास्तविक बप्तिस्मासम्म। तेस्रो बप्तिस्मा, जसले यहूदीहरूका लागि भेटघाटको समयलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, आइसकेको थियो, जब ख्रीष्टले दानियेल ९:२७ को परिपूर्तिमा एक हप्ताका लागि करारलाई दृढ पार्ने आफ्नो कार्य आरम्भ गर्नुभयो, र त्यो प्राचीन इसाएलका लागि न्यायको घडी थियो।

लाल समुद्रमा भएको पहिलो बप्तिस्मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश हो, र कादेशमा भएका दुई भ्रमणहरूले एउटा “दोहोरोपन” जनाउँछन्; किनकि कादेशको पहिलो भ्रमण र यर्दन नदीमा परमेश्वरका करारका जनताको विद्रोह प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र दोस्रो कादेशमा अगुवाइको विद्रोह प्रकट हुन्छ। कादेश र ती दुई भ्रमणहरूले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको दोहोरोपनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जहाँ दुई वर्गहरू प्रकट गरिन्छन्, र दुवै वर्गहरू प्रजाजन तथा अगुवाइ दुवैद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। ख्रीष्टको बप्तिस्मा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो, जब प्राचीन इसाएललाई प्राचीन इसाएलको न्यायको घडीमा ख्रीष्टले विवाह गर्नुभएको मसीही वधूदेखि अलग गरिएझैं गर्नु र सामा अलग

गरिन्छन्।

१८४४ देखि १८६३ सम्मको अवधि लाल समुद्रदेखि कादेशमा भएको पहिलो विद्रोहसम्मको अवधि हो। १८४४ लाल समुद्र पार गरेको समय हो; १८४६ मन्ना हो, अर्थात् शबाथको परीक्षाको प्रतीक, जुन व्हाइट दम्पतीले १८४६ मा विवाह गर्दा पार गरे। १८४९ मा प्रभुले आफ्ना जनहरूलाई भेला गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभयो। उहाँले तिनीहरूलाई पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको समयमा भेला गर्नुभएको थियो, जब हबक्कूकका पाटीहरूमध्ये पहिलो इतिहासमा आयो, र दोस्रो पाटी पनि त्यही उद्देश्यका लागि निर्धारित गरिएको थियो।

ओमेगा १८५० को तालिकाले जम्मा गर्न र जाँच गर्नुपर्ने थियो, किनकि अल्फा १८४३ को तालिकाले त्यही कार्य गरेको थियो। पहिलो स्वर्गदूतसँग एउटा तालिका थियो, र तेस्रो स्वर्गदूतसँग पनि एउटा तालिका थियो, किनकि पहिलो अल्फा हो र तेस्रो ओमेगा हो। “दुई तालिकाहरू” पहिलो र तेस्रो स्वर्गदूतका मार्गचिह्नहरू हुन्—दोस्रोको होइनन्। “तालिकाहरू” को भविष्यसूचक अवधि त्रुटियुक्त एउटा तालिकाबाट आरम्भ हुन्छ र त्रुटिरहित एउटा तालिकामा समाप्त हुन्छ। यी दुई तालिकाहरूबीचको इतिहास दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहास हो, जहाँ १८५० सम्म चार्टलाई अलग राखिन्छ।

अप्रिल १९, १८४४ मा सन् १८४३ समाप्त भएपछि, १८४३ को चार्टलाई एकातिर राखियो, किनकि त्यसले गलत रूपमा सन् १८४३ नै भविष्यवाणी गरेको थियो। अप्रिल १९, १८४४ देखि १८५० सम्म हबक्कूकको कुनै तालिका छैन। दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा कुनै चार्ट थिएन, र—बाबेल पतन भयो। अल्फा एउटा तालिका हो, ओमेगा एउटा तालिका हो, र बीचमा बाबेलको पतन छ; विद्रोहको एउटा प्रतीक, जो त्यस अवधिसँग सम्बन्धित छ जब कुनै तालिका थिएन। हबक्कूकका तालिकाहरूको ऐतिहासिक अवधिले सत्यको हस्ताक्षर वहन गर्दछ।

१८५० लाई सीनै र व्यवस्थाको प्रदानद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा देखाइएको थियो। त्यो घटनाको स्मरण पेन्टेकोस्टद्वारा गरियो, जब दुई डुलाइने रोटीहरू उठाइएका थिए। ती डुलाइने रोटीहरू उठाउने प्रक्रिया मे १८४२ मा तालिकाको मुद्रण र प्रचारद्वारा, साथै १८४९ को इतिहासमा जब दोस्रो चार्ट तयार पारियो र १८५० मा जब त्यो उपलब्ध भयो, यसरी प्रतिनिधित्व गरिएको छ। यो अवधि ख्रीष्टको रेखामा उहाँको पुनरुत्थानदेखि पेन्टेकोस्टसम्मका पचास दिनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जुन अवधि चालीस दिनपछि दस दिनमा विभाजित छ।

१८४९ मा ख्रीष्टले दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाइरहनुभएको थियो, र १८५० मा हबक्कूकको दोस्रो फलक उपलब्ध भयो तथा कादेशतर्फ डोच्याउने परीक्षाको प्रक्रिया अगाडि बढ्यो। १८५६ मा, प्राचीन इसाएलका दस परीक्षामध्ये अन्तिम परीक्षा तब आइपुग्यो, जब मिलरको आधारभूत भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रकाशमाथिको नयाँ ज्योति आन्दोलनको आवधिक प्रकाशनमा प्रकाशित गरियो। १८५६ देखि १८६३ सम्म, दुइ हजार पाँच सय बीस भविष्यवाणीमूलक दिनहरूका अवधिमा, जासूसहरू भूमि खोजतलास गर्न भित्र पसे। १८६३ मा उनीहरूले उनीहरूलाई फेरि मिश्रतर्फ फर्काएर लैजान एउटा नयाँ अगुवा रोजे।

हामी यी सत्यहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“डिसेम्बर १०, १८७१ मा, भर्मन्टको बोर्डोभिलमा मलाई दिइएको एक दर्शनमा, मलाई देखाइयो कि मेरा पतिको अवस्था अत्यन्त कठिन भएको छ। हेरचाह र परिश्रमको एउटा भार उहाँमाथि रहेको छ। सेवकाइमा रहेका उहाँका भाइहरूले यी भारहरू बोक्नु परेको छैन, र तिनीहरूले उहाँका श्रमहरूको कदर गरेका छैनन्। उहाँमाथि परेको निरन्तर दबाबले उहाँलाई मानसिक तथा शारीरिक रूपमा थकित पारेको छ। मलाई देखाइयो कि परमेश्वरका जनतासँग उहाँको सम्बन्ध केही पक्षहरूमा इसाएलसँग मोशाको सम्बन्धजस्तै थियो। प्रतिकूल परिस्थितिहरूमा मोशाको विरुद्ध गुनासो गर्नेहरू थिए, र उहाँको विरुद्ध पनि गुनासो गर्नेहरू भएका छन्।” Testimonies, volume 3, 85.